

Lavinica Mitu

Bărbatul fără cap

Dicționar pentru ora șase fix

povestiri

POLIROM
2022

Cuprins

La șase fix	5
Bărbatul fără cap	12
Mașina de spălat Albalux	20
Trei jocuri	25
Felii de pâine	36
Echilibru	42
Hărți	53
La albanezi	57
Șase ape	62
Granițe	68
Fidea cu lapte	74
Tu ești mai mare!	89
Doamna Stoica	97
Copilul cu ochii albaștri	106
Alfabet	114
Mame bune	123
Mama Aura	130
Soția preotului	138
Mă duc	143
Ultimul tată	151
Roberto	166

Copilul cu ochii albaștri

Au spus despre ea că este handicapată, retardată, ciudată, înceată la minte, proastă, că nu o duce capul, că are doar jumătate de creier, că a scăpat-o maică-sa în cap când era mică și de-aia nu pricepe glumele și nu râde atunci când toți ceilalți râd. Că este smucită, băiețoasă, are brațe mai groase ca ăia care muncesc cu ziua la porumb și, chiar dacă se îmbracă cu fuste, nici un băiat nu s-ar pupa vreodată cu ea. Că prea vrea să le facă poftele tuturor, că este repezită, că nu stă la masă liniștită, dacă zice cineva că ar bea apă ea se ridică imediat și mai mult deranjează decât ajută.

Eu doar o invidiam pentru ochii ei albaștri, pentru că era mai puternică decât oricare băiat de pe uliță și putea să aducă pe coastă două găleți mari cu apă deodată. Când tocam urzici, pe ea nu o pișcau, în timp ce mâinile mele se umpleau de bășici, era singura căreia nu îi era frică de găscanul mare pe care nici mamaie nu avea curaj să îl ușuiască în grădiniță și iarna, când eu mă țineam cu orele ca să nu ies pe

frig să mă duc la pipi, ea umbla prin zăpadă doar în papuci și râdea când i se înroșeau degetele de la picioare.

O invidiam pentru că doar ea avea curaj să se urce în pătulul plin de șoareci și doar ea se putea cățara până în vârful nucului din grădină.

Și nucul ăsta știa mai multe despre ea decât știam eu sau oricine altcineva, pentru că acolo ne spuneam toate secretele pe care le puteam spune. Câteodată dispărea ore în șir și nimeni nu știa unde se duce, de fapt eu știam și, cum vedeam că o ia careva spre grădină, ba mă apuca durerea de burtă, ba îmi intra un mărucine în picior, ba mi se părea că strigă cineva la poartă ca să îi întorc din drum. Eram mândră că sunt paznicul neștiut al orelor în care ea ascundea în coji rotunde de nucă toate secretele pe care nu putea să mi le spună.

Vasilică e tatăl tău bun? Cu ochii lipiți de degetele ei verzi care desfăceau pielea de pe un miez vâscos, i-am spus că nu s-au făcut încă și o să o doară burta dacă mănâncă nucile așa necoapte. Așa îmi plac mie. Te-ai supărat? De ce să mă supăr, am întrebat-o și m-am prefăcut că nu am înțeles că, de fapt, ea nu despre tatăl meu voia să vorbim.

Copiii de pe uliță șușoteau prin șanțuri și pe la garduri și s-au ferit până când s-au gândit ei că n-au de ce să se ferească, râdeau când o vedeau și strigau cu voci îngroșate: s-a pupat cu frati-su! S-a pupat cu frati-su! Își țuguiau buzele, plescăiau și se hăhăiau,

iar eu încercam să îmi amintesc ce culoare aveau ochii băiatului cu care ea dansase la discotecă sâmbăta trecută. Aveam să îl întâlnesc peste câțiva ani la cooperativă, la coadă la pâine, și să mă uit hipnotizată la ochii lui albaștri, la fruntea lui, la obrajii care păreau să fie mereu roșii, exact ca ai ei, și nu am putut să nu mă întreb cum de nu mi-am dat seama de asemănare în acea seară în care doar m-am bucurat că în sfârșit o invită și pe ea cineva la dans.

N-am știu ce să fac, ce să îi zic, sunt răi, nu-i băga în seamă, dar știam că undeva, cumva, copiii aceia au aflat un secret pe care nici măcar nucul din grădină nu îl știa. Pe furiș de ea am căutat în biblioteca în care mamaie cred că avea mai multe cărți decât erau în cea de la căminul cultural. Le-am găsit repede pentru că le știam copertile, una albastră și una galbenă, două volume, Brebanul din cauza căruia nu luasem niciodată bătaie, dar îl uram tot atât de mult pe cât îl uram pe Gheba.

Tată, *tati*, s.m. || *Lat. tata* || 1. Bărbat care are copii; nume pe care i-l dau acestuia copiii săi când i se adresează sau când vorbesc despre el și pe care și-l dă el însuși când vorbește despre copiii săi. Până aici a fost clar, doar că nu avea cum să mă ajute dacă ea m-ar fi întrebat iar despre tata. Apoi am citit:

- *tată bun = tată adevărat.*

Și m-am tot gândit cum să îi explic și ei adevăratul asta până când m-am săturat să o văd cu ochii roșii de plâns și i-am zis să se ducă la mamaie. Dacă

despre tați nici eu nu știam prea multe, despre băiatul de la discotecă nici atât n-aveam habar ce și cum. Și, sinceră să fiu, nici în mintea mea nu se legau prea bine lucrurile. Ce poate să îți facă? O întrebi cum m-ai întrebat pe mine. N-ai zis tu că ăia de zic așa de mine sunt răi și mint? mi-a răspuns printre sughițuri. Du-te la mamaie. Și s-a dus.

Mamaie, de ce am eu un frate? Cine e tatăl meu bun? Nici mamaie nu i-a răspuns, dar s-a dus în drum la țața Floarea pentru că noi nu aveam telefon pe atunci. Până seara, toți oamenii mari din familia noastră s-au strâns în curte și au așteptat să le facă mamaie semn, mai mulți decât rațele leșești care se învârteau printre picioarele lor, apoi au intrat în camera mare de la drum.

Am stat cu ea în grădină, rezemate de nuc, fără să scoatem nici un cuvânt până au chemat-o în casă.

Mi-a luat luni bune să pun cap la cap puținul pe care l-am aflat de la ea, frânturi pe care le-am auzit în zilele care au urmat pitindu-mă lângă uși cum îi vedeam că se duc în camera de la drum. Și când totul s-a legat am înțeles, de fapt, cine a fost tatăl ei bun.

Oamenii au început să vorbească și mamaie nu a spus de unde a aflat, nici nu conta, dar a venit acasă, a chemat-o pe mama mea, care pe atunci nu era încă mamă, și i-a zis: du-te și întreab-o pe soră-ta dacă e gravidă. S-a dus. Zice că e. Du-te și întreab-o cât de mare e ca să vorbesc la spital. E de rău. Zice că are

șapte luni, dar nu o cred. Mi-aș fi dat seama, că doar dormim în același pat. N-aveam cum să nu văd.

Dar așa era. Nu văzuse. Și la spital nu aveau ce să mai facă fiindcă era prea târziu pentru lucrul la care se gândise mamaie. Cu chiu, cu vai le-a spus cu cine rămăsese gravidă și mamaie i-a trimis bărbatului vorbă: să vii să o ceri în trei zile de aici încolo. Și dacă nu vii, să nici nu te mai prind la poarta mea vreodată. De venit, n-a venit, și-a văzut de viața lui, a făcut alt copil și probabil nu s-a gândit niciodată că frații se vor întâlni cândva în același cămin cultural unde el se întâlnise prima oară cu mătușa mea. Pleci să naști la București, a hotărât mamaie și lui tataie i-au zis că se duce acolo pentru că îi găsiseră de lucru la o fabrică de ciorapi și salariile erau bune, era ceva de viitor.

Să se ducă dacă așa vreți voi, și el și-a văzut mai departe de motoreta lui, de jocurile de noroc, de mustața tunsă impecabil, de clienții de la han, de sticlele de Pepsi pe care le aducea pe sub mână de acolo, de mâncărurile pentru care îl știa toată lumea, căci nu era bucătar mai bun ca el nici la oraș.

Copilul cu ochii albaștri avea două săptămâni când mătușa s-a întors cu el de la București fără un plan și fără curaj să îi spună lui tataie adevărul. Dimineața el pleca pe întuneric la han la Scornicești și se întorcea seara. Obosit, vesel, puțin băut și dacă mamaie avea chef de ceartă el îi spunea: țucule, eu am băut. Cam mult, așa. Hai că acu' mă culc și țipi mâine. Și

se culca în dormitorul de lângă bucătărie fără să știe că în camera de la drum doarme un copil cu ochii albaștri. Săptămâni la rând copilul nu a plâns, sau poate că a plâns, dar tataie nu îl auzea pentru că dormea prea mult, sforăia prea tare și nici prin gând nu îi trecea că era bunic și că ar fi putut să cinstească tot satul de fericire cu vin dintr-ăla bun cum numai el știa să scoată din vie.

Nici mătușa, nici mamaie nu și-au găsit curaj să îi spună și după câteva zile bune, nimeni nu își mai amintește câte, au dus copilul la oraș la ușa unui orfelinat și i-au pus în pătura cu care l-au învelit un bilet: să nu o dați că mă întorc după ea. Mamaie l-a scris. A trecut un an și nu s-au întors după copil. Dar mamaie a întrebat de el mereu. Rugase o colegă de la spital să vorbească cu o prietenă de-a ei care se cunoștea cu o îngrijitoare. S-au ferit cât au putut de mult ca nu care cumva să afle miliția până când copilul s-a îmbolnăvit de meningită. Mamaie se tot interesa de el, venea să îl vadă și o asistentă a intrat la bănuieli și s-a gândit că e momentul potrivit să se dea bine pe lângă directorul spitalului. A chemat miliția, dar nu știa că la tataie la han veneau toți milițienii și uneori nici nu le lua bani pe friptură sau mititei, că știa el cum să facă porțiile să iasă toată lumea bine. Așa că, atunci când au văzut ei cine e doamna asistentă care întreabă prea mult de un copil de la orfelinat și că e ceva necurat la mijloc, atât i-au zis: doamnă Stoica, știți ce e cu copilul acesta? Și